

Lesbrief 30 – De innerlijke Christus

Jaar 2

Kim Nataraja

We zagen hoe het brein een prachtig door God gegeven instrument is, dat ons in staat stelt ons af te stemmen op verschillende werkelijkheden. Deze andere wijze van waarneming, deze metanoia, kan zich geleidelijk aan ontwikkelen door trouw en door met heel onze liefhebbende aandacht, die op onze mantra gericht is, te mediteren; onze toewijding en liefhebbend engagement met ons pad wordt onderstreept door de werking van de genade. Maar het kan ons ook overkomen als een plotselinge unieke met genade vervulde gebeurtenis.

Een bijzonder treffend voorbeeld van dit laatste is de ervaring van de heilige Paulus. Zijn kennis van Jezus was niet gebaseerd op persoonlijke ontmoetingen en hij behoorde niet tot zijn toehoorders, die – aan zijn voeten gezeten – naar zijn onderricht luisterden; hij kende hem niet 'in het vlees'. Hij ontmoette Jezus op weg naar Damascus in een verblindend visioen van licht en hoorde zijn stem: "Hij was op weg en naderde Damascus al, toen hem plotseling een hemels licht omstraalde. Hij viel op de grond en hoorde een stem tegen hem zeggen: 'Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?' Hij zei: 'Wie bent U dan, Heer?' Deze antwoordde: 'Ik ben Jezus die jij vervolgt. Kom, sta op en ga de stad binnen. Daar zal je gezegd worden wat je doen moet.'" (Handelingen 9,3-7)

Het visioen van de heilige Paulus was een transpersoonlijke ervaring; hij ontmoette de Verrezen Christus, hetgeen zijn leven abrupt en totaal veranderde: van vervolger naar apostel. De ogenblikkelijke verlichting maakte hem zelfs tijdelijk blind voor de gewone werkelijkheid; "toen hij zijn ogen opende kon hij niet zien." Gebed en het opleggen van de handen maakte dat "de schellen van zijn ogen vielen en hij weer kon zien." Nu was hij in staat om de gewone werkelijkheid gewaar te worden in het licht van zijn ervaring van de Hogere Goddelijke Werkelijkheid. Het onverhoedse van deze ervaring haalde hem zo overhoop, dat hij zich drie jaar in Arabië vestigde om deze openbaring betekenis te kunnen geven, alvorens hij acht sloeg op de roep om de boodschap van Jezus aan de heidenen te verkondigen. Alles wat de heilige Paulus onderrichtte kwam voort uit deze ervaring. Paulus had de Verrezen Christus ontmoet en Hij gidste hem sindsdien als de inwonende Geest van Christus in het menselijk hart. Toch lag er geen reden om prat te gaan op deze ervaring, maar was het een roep tot dienstbaarheid, om het Goede Nieuws te verspreiden.

"Net zoals toekomstige Christelijke mystici, benadrukt Paulus de prioriteit van de ervaring boven de voorliefde van religieuze mensen om te redetwisten over 'louter woorden', dat 'geen enkel nut heeft en er alleen maar toe leidt dat de toehoorders ten onder gaan.' (2 Tim 2,14) Toch waarschuwen latere leraren in de mystieke traditie, die beïnvloed zijn door het door Paulus tot stand gebrachte model, voor het beetpakken van 'ervaringen' ten gunste van zichzelf... Christelijke mystiek heeft niet alleen aandacht voor de subjectieve ervaring, die ook zo gemakkelijk het ego kan opblazen, maar meer nog voor het werk van God in de ruimere context van de wereld en voor de dienst aan anderen. Julian van Norwich staat op deze manier in een grote traditie, toen ze haar 'visioenen van goddelijke liefde' zo verstond, dat ze haar gegeven waren ten behoeve van anderen." (Laurence Freeman)

Ervaring van de 'innerlijke Christus', ervaringen tijdens de meditatie, hebben geen waarde in zichzelf. We moeten waakzaam zijn: het 'ego' houdt ervan onze spirituele ervaringen hoog op te vijzelen en ze te gebruiken om onze waarde in de ogen van anderen te verhogen. Ze hebben alleen werkelijke waarde, als ze een transformatieve kracht in ons wezen worden: een kracht die ons verandert van mensen die slechts aan zichzelf denken in mensen die zorg voor anderen hebben. Alleen een groei in liefde is het bewijs dat Christus' geest in ons wezen werkzaam is.